

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

(anonymizovaný opis)

Vrchní soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Gabriely Kučerové a soudců Mgr. Jiřího Čurdy a Mgr. Michala Výtiska ve věci

žalobce: [osobní údaje žalobce]

bytem [adresa]

zastoupený advokátem JUDr. et Mgr. [jméno] [příjmení], Ph.D., LL.M.

sídlem Apolinářská 445/6, 128 00 Praha 2

proti

žalované: Google Ireland Limited, reg. č. 36847

sídlem Gordon House, Barrow Street, [příjmení] 4, D04E5W5, Irsko

zastoupena advokátem Mgr. [jméno] [příjmení]

sídlem Karolinská 707/7, 186 00 Praha 8

o nárocích z porušení autorských práv, o odvolání žalované proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 4. 6. 2025, č. j. 2 C 18/2024-77,

takto:

- I. Rozsudek soudu prvního stupně se potvrzuje.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci na náhradu nákladů odvolacího řízení 15 064,50 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalobce.

Odůvodnění:

1. Soud prvního stupně rozsudkem v záhlaví označeným uložil žalované do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku sdělit žalobci

a) identifikační údaje osoby, která umístila na službu Youtube zvukově obrazový záznam videoklipu s názvem The Phantom of the Opera - Prague Cello Quartet (Official video), a to konkrétně jméno nebo název, adresu bydliště nebo sídla, datum narození nebo identifikační číslo osoby, registrovaný e-mail a číslo bankovního účtu,

b) informace o všech příjmech, které tato osoba získala od žalované v souvislosti s užitím zvukově obrazového záznamu videoklipu s názvem The Phantom of the Opera - Prague Cello Quartet (Official video) jeho sdělováním veřejnosti prostřednictvím služby Youtube ode dne 17. 12. 2017 až do dne splnění informační povinnosti (výrok I.) a

uložil žalované zaplatit žalobci na náhradu nákladů řízení 39 271,50 Kč (výrok II.).

2. Soud prvního stupně v odůvodnění napadeného rozsudku shrnul, že žalobce ve své žalobě ze dne 1. 11. 2024 tvrdí, že předmětný videoklip byl na Youtube nahrán dne 17. 12. 2017, a to prostřednictvím účtu, „Prague Cello Quartet“, a je dostupný pod odkazem https://www.youtube.com/watch?v=qpbX7SbXOtU&list=RDqpbX7SbXOtU&start_radio=1.

Dále žalobce tvrdí, že je profesionálním hráčem na violoncello, je členem České filharmonie a uměleckého tělesa Prague Cello Quartet a že podal umělecký výkon hudebníka k provedení předehry k muzikálu Fantom opery ([jméno] [příjmení] [příjmení], 1986), který byl zaznamenán na nahrávce The Phantom of the Opera: Overture (ISRC: CZK361701001), vydané v rámci alba Broadway (Prague Cello Quartet, 2019). Tato nahrávka s uměleckým výkonem žalobce byla zařazena do zvukově obrazového záznamu videoklipu, avšak jeho zveřejněním bez souhlasu (licence) žalobce dochází k zásahu do jeho výlučných majetkových práv jako výkonného umělce. Žalobce se proto dne 30. 1. 2023 obrátil na žalovanou, která je provozovatelem služby Youtube, s žádostí o odstranění obsahu z důvodu porušení práv souvisejících s právem autorským. Žalovaná obsah dne 31. 1. 2023 smazala, již dne 2. 2. 2023 byl však žalobce vyrozuměn o tom, že pan [jméno] [příjmení] se přihlásil jako oprávněný uživatel odstraněného videoklipu a proti žádosti žalobce podal námitky. Uvedl v nich, že je majitelem ochranné známky Prague Cello Quartet a investorem a videoklip byl odstraněn chybně. Žalovaná pak videoklip znovu zpřístupnila a následně vyzvala žalobce, aby proti p. [příjmení] podal žalobu. To žalobce učinil, ale žaloba byla zamítnuta pro nedostatek pasivní legitimace žalovaného. Žalovaná svá tvrzení o udělení licence nijak neprokazuje. Dle žalobce tedy žalovaná zasáhla do majetkových práv žalobce k jeho uměleckým výkonům zařazeným do videoklipu, který je bezmála sedm let zpřístupňován v její službě. Jakožto osoba, která poskytuje za účelem přímého nebo nepřímého hospodářského nebo obchodního prospěchu službu užívanou při činnostech, které neoprávněně zasahují do práva výkonného umělce, má vůči žalobci informační povinnost.

3. Postoj žalované shrnul soud prvního stupně tak, že uplatněné nároky neuznává. V historii již dvakrát videoklip ze svých stránek odstranila, ale v návaznosti na rozhodnutí soudů videoklip znovu zpřístupnila. Žalovaná na žádosti o znepřístupnění videoklipů reaguje prakticky obratem, pokud však žadatel následně nedoloží takové důkazní materiály, které by jeho tvrzení podpořily, nemůže být vůči provozovateli platformy úspěšný. Videoklip byl navíc žalované poskytnut na základě řádné licence od uživatele Prague Cello Quartet a žalovaná nemůže zjišťovat, zda všechny dotčené osoby s tímto vyslovily souhlas. Jelikož žalovaná neporušila ani neohrozila právo žalobce, ani nebylo zjištěno, že prostřednictvím její služby dochází k porušení či ohrožení práva žalobce, nemusí požadované informace poskytnout.

4. V následujících bodech odůvodnění soud prvního stupně uvedl, že mezi účastníky je nesporné, že videoklip byl na platformu Youtube, jejímž provozovatelem je žalovaná, umístěn. Z jednotlivě popsanych provedených důkazů soud prvního stupně zjistil, že videoklip je evidován pod číslem CZK3617010001, objevují se v něm žalobce a další tři umělci jako hráči na violoncello a členové Prague Cello Quartet (dále jen, „PCQ“), na platformě je stále dostupný, ke dni 9. 1. 2025 měl 45 728 268 shlédnutí, že PCQ bylo a je hudební uskupení čtyř violoncellistů. V době umístění videoklipu na Youtube jimi byli [jméno] [příjmení], označený jako člen, který má na starosti

produkcí a je držitelem domény pcq.cz, a dále [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení]. Žalovaná na základě oznámení žalobce ze dne 30. 1. 2023 dne 31. 1. 2023 videoklip stáhla, následně však dne 2. 2. 2023 oznámila žalobci, že obdržela od p. [jméno] [příjmení] tzv. protioznámení (žádost o obnovení obsahu), v němž tento tvrdí, že je majitelem obchodní známky Prague Cello Quartet a držitelem práv s ní spojených a uhradil a zorganizoval veškeré náklady spojené s audiovizuální podobou videoklipu, takže se domnívá, že klip byl odstraněn protiprávně. Na základě toho žalovaná vyzvala žalobce, aby jí do 10 dnů zaslal důkaz, že proti osobě, která obsah nahrála zahájil právní kroky. Žalobce spolu s p. [příjmení] a [příjmení] podali proti p. [příjmení] žalobu, která však byla zamítnuta z důvodu neexistence pasivní legitimace p. [příjmení], když soud zjistil, že pasivně legitimován k jejímu podání by byla společnost PCQ, s.r.o. Žalobce žalovanou před podáním žaloby vyzval, aby mu poskytla identifikační údaje osoby, která videoklip na portál Youtube umístila a sdělila mu také informace o příjmech z něho získaných.

5. S odkazem na aplikovaná ustanovení zákona č. 121/2000 Sb., o právu autorském, o právech souvisejících s právem autorským a o změně některých zákonů (autorský zákon; dále jen, „AZ“; §§ 18 odst. 2, 40 odst. 1 písm. c) bod 1, 2 a 3, 46 odst. 1, 47 odst. 1, 67 odst. 1, 2, 68 odst. 1 a 71 odst. 1, 2), pak soud prvního stupně shrnul, že v posuzovaném případě je předmětem ochrany videoklip - audiovizuální dílo, jehož součástí byl i umělecký výkon žalobce, jakožto člena souboru a hráče na violoncello, jenž je zvláštním projevem osobnosti povahy, u kterého se nevyžaduje jedinečnost jako u autorského díla, nýbrž pouze osobitost. Výkonný umělec je fyzická osoba, která vytvořila umělecký výkon. Obsahem práva výkonného umělce jsou shodně jako u autora výlučná práva osobnostní a výlučná práva majetková. Do osobnostních práv náleží právo rozhodnout o zveřejnění uměleckého výkonu. Mezi majetková práva výkonného umělce mj. patří právo na záznam živého výkonu a právo na sdělování zaznamenaného výkonu veřejnosti. Zvukově obrazový záznam je záznam audiovizuálního díla nebo záznam jiné řady zaznamenaných, spolu souvisejících obrazů vyvolávajících dojem pohybu, ať již doprovázených zvukem či nikoli, vnímatelných zrakem, a jsou-li doprovázeny zvukem, vnímatelných i sluchem. Výrobce zvukově obrazového záznamu, kterým je zaznamenáno audiovizuální dílo, tak je (při legálním postupu) jednak nositelem svých vlastních práv a dále licence k dílu audiovizuálnímu a k dílům a uměleckým výkonům audiovizuálně užitým. Od zvukově obrazového záznamu je třeba v souladu s úpravou autorského zákona odlišovat audiovizuální dílo, které je záznamem vyjádřeno. Dojde-li k audiovizuálnímu zpracování díla či uměleckého výkonu a k jeho zařazení do díla audiovizuálního bez souhlasu autora, resp. výkonného umělce, jde o neoprávněný zásah do práv k dílu, resp. uměleckému výkonu. I přes takový zásah však audiovizuální dílo vzniká a autorské právo k němu náleží jeho autorovi, práva k dílům audiovizuálně užitým či k uměleckým výkonům však zůstávají nedotčena a autor díla audiovizuálního (popř. výrobce) je při nakládání se svým dílem těmito právy omezen. Toto platí i pro výrobce zvukově obrazového záznamu. Jednotlivá práva autorů i práva související se vzájemně ani neruší, ani nenahrazují. Autorský zákon přímo stanoví, že práva autorská nejsou dotčena právy souvisejícími s právem autorským. Ani autorskoprávní ochrana nevyklučuje ochranu dle zvláštních právních předpisů. Tedy jednotlivá práva platí vedle sebe a uživatel si pro legální užití předmětu ochrany musí obstarat současně všechna práva, která na daném předmětu váznou.

6. S ohledem na výše uvedené soud prvního stupně po právní stránce uzavřel, že žalobce spolu s dalšími 3 členy souboru realizovali společně umělecký výkon, který je součástí předmětného zvukově obrazového záznamu videoklipu (jako audiovizuálního díla) pořízeného v roce 2017, do něhož byl zařazen zejména zvukový záznam uměleckého výkonu žalobce. Každý ze zúčastněných umělců má samostatná osobnostní i majetková práva ke svému uměleckému výkonu. Zpřístupňování předmětného videoklipu veřejnosti by tedy podle soudu prvního stupně bylo možné pouze tehdy, pokud by, vedle práv k audiovizuálnímu dílu a zvukově obrazovému záznamu tohoto audiovizuálního díla, byla řádně udělena i licence k užití práv všech výkonných umělců (mj. i žalobce). Soud prvního stupně proto žalovanou při jednání dne 14. 4. 2025 poučil,

že musí prokázat, že vynaložila nejlepší úsilí k získání oprávnění k výkonu práva, a to zejména po oznámení žalobce o zásahu do jeho práv. Žalovaná tvrdila, že jí byla doložena řádná licence a dále uvedla a doložila, že udělení licence předpokládají i její podmínky pro postup vytváření Youtube kanálů a nahrávání videa. Tato tvrzení a důkazní prostředky však soud prvního stupně nepovažoval za dostatečné, když udělení licence (v dostatečném rozsahu) zůstalo pouze v rovině tvrzení, neboť žalovaná k němu ničeho nedoložila; bránila se tím, že poskytnutím zmíněných materiálů by fakticky vyhověla žalobnímu nároku. Bez těchto materiálů však soud nemůže ověřit, zda žalovaná splnila podmínky „safe harbor“ dle § 47 autorského zákona. Samotná pravidla žalované pro nahrávání videí na její platformu nemůžou bez dalšího vyloučit její odpovědnost a vytvořit domněnku udělení licence, neboť v takovém případě by jakékoli uložení povinnosti poskytovatele k ověřování autorství předmětu ochrany postrádalo smyslu.

7. Na základě výše uvedeného pak soud prvního stupně uzavřel, že jelikož žalovaná neprokázala, že vynaložila nejlepší úsilí k získání oprávnění k výkonu práva, má žalobce vůči ní práva dle § 40 AZ (na základě analogického použití zakotveného v § 74). K tomu pak soud poznamenal, že právě řečené je podtrženo i tím, že žalovaná žalobci sdělila, že protinárok proti jeho stížnosti učinil [jméno] [příjmení] a žalovaná se následně s tímto vyjádřením spokojila a video opětovně zpřístupnila, byť bylo následně pravomocně rozhodnuto o tom, že [jméno] [příjmení] není tím, kdo videoklip na platformu žalované nahrál. Žalobci svědčí práva dle § 40 AZ tím spíše, požaduje-li pouze splnění informační povinnosti, aby bylo postaveno na jisto, kdo videoklip na stránky žalované nahrál, a žalobce se pak mohl proti němu aktivně bránit. Žalobce již v minulosti jednou „dopltil“ na důvěru v poskytnuté informace o pasivní legitimaci [jméno] [příjmení], když byl v předchozím sporu neúspěšný a musel hradit náklady řízení. Požadavek žalované, aby žalobce dále pokračoval v této důvěře a aby „lovil“ mezi potencionálně žalovatelnými osobami, se soudu prvního stupně jeví jako požadavek nepřiměřený, tím spíše, nemá-li žalovaná s poskytnutím údajů téměř žádné náklady a jsou jí jednoduše k dispozici. Pro úplnost soud prvního stupně ještě uvedl, že ve věci nebyly předloženy takové důkazy, ze kterých by jednoznačně vyplývalo, že [jméno] [příjmení] je vedoucím uměleckého tělesa ve smyslu § 68 odst. 1 AZ. Jedinou takovou indicií byl screenshot webových stránek pcq.cz, které však drží (spravuje) sám [jméno] [příjmení] a navíc se informace vztahovala k souboru PCQ v jiném (novém) složení ([jméno] Zvěřina, [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení]). Informace pod předmětným videoklipem na stránkách Youtube však takovou informaci neobsahují, naopak uvádí všechny členy souboru (v původním složení). Samotné uvedení „@ 2017 PCQ, s.r.o.“ v popisu na výše uvedeném ničeho nemění. Konečně ani samotný názor soudu vyjádřený v rozhodnutí v související věci sp. zn. 41 C 2/2023 o pravděpodobné pasivní legitimaci společnosti PCQ, s.r.o. soud prvního stupně nepovažuje za konečný, když v dotčeném řízení soud pracoval pouze s nepřímými důkazy, kdy jediný přímý důkaz má v dispozici právě žalovaná.

8. Z uvedených důvodů soud prvního stupně žalobě vyhověl a podle § 142 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále jen „o. s. ř.“) uložil žalované nahradit plně úspěšnému žalobci náklady řízení ve specifikaci uvedené v bodě 49 odůvodnění.

9. Proti rozsudku podala žalovaná včasné odvolání, v němž namítá, že soud prvního stupně aplikoval úpravu obsaženou v § 47 AZ v rozporu s jeho textem i účelem, a tedy nesprávně. Dále byla nesprávně posouzena i role uměleckého vedoucího jako ex lege zástupce uměleckého tělesa podle § 68 AZ. V té souvislosti soud prvního stupně dospěl k nesprávným skutkovým závěrům ohledně postavení [jméno] [příjmení] v rámci předmětného uměleckého tělesa. Žalovaná soudu prvního stupně také vytýká, že zatížil řízení vadou, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci. Ta spočívala v tom, že soud fakticky nutil žalovanou již v průběhu řízení ke splnění žalované povinnosti (identifikaci nahrávajícího uživatele, resp. předložení licenční smlouvy s ním uzavřené) a následnou obranu žalované nesprávně vyhodnotil jako neunesení důkazního břemene. Žalovaná proto navrhla, aby byl napadený rozsudek změněn na zamítavý nebo aby byl zrušen a věc vrácena soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

10. Podle žalované soud prvního stupně založil své rozhodnutí na aplikaci § 47 an. AZ způsobem, který izoluje postavení žalované jako poskytovatele služby od postavení jejího uživatele, co do odpovědnosti za neoprávněné sdělování obsahu nahraného obsahu veřejnosti. Soud uvedené ustanovení AZ aplikuje tak, jako by již samotné naplnění v něm uvedených podmínek zakládalo porušení či ohrožení autorského práva, aniž se zabývá otázkou, zda samotný uživatel služby (ten kdo videoklip na platformu nahrál) zasahuje sdělováním videoklipu veřejnosti do práv žalobce. Žalovaná má za to, že takový výklad je nesprávný. Pokud je žalobce nositelem příslušných práv, jak tvrdí, má možnost domáhat se práv dle § 40 AZ bez ohledu na to, zda žalovaná naplnila podmínky § 47 AZ, pokud do jeho práva bylo neoprávněně zasaženo. Samotným porušením práv žalobce se však soud prvního stupně nezabývá a v rozsudku posuzuje pouze naplnění podmínek pro vyloučení odpovědnosti žalované dle § 47 AZ. Takový výklad je nejen v rozporu se zněním AZ a směrnice 2019/790 o autorském právu a právech s ním souvisejících na jednotném digitálním trhu (dále jen, „Směrnice 2019/790“), ale je i způsobit zcela zásadním způsobem zasáhnout do svobody projevu na internetu, když soud prvního stupně zasahuje do svobody projevu uživatelů žalované a svobody podnikání žalované, aniž by učinil závěr o zásahu nebo ohrožení práv chráněných autorským zákonem, tedy bez jakéhokoliv zákonného důvodu. Rozsudek neřeší, zda je samotný uživatel nahrávající příslušný obsah oprávněn jej nahrát a sdělovat veřejnosti. Přitom je to (podle čl. 17 Směrnice 2019/790 a pokynů k němu) právě uživatel, jehož jednání je z hlediska sdělování obsahu veřejnosti rozhodující, když poskytovatel platformy má sice provádět některé úkony relevantní z hlediska autorského práva, ale to jen ve vztahu k úkonům jejich uživatelů. Ovšem i uživatelům poskytuje článek 17 Směrnice 2019/790 právní jistotu. Z uvedeného podle žalované plyne, že své oprávnění sdělovat obsah veřejnosti poskytovatel odvozuje od oprávnění nahrávajícího uživatele, když pokud by tomu tak nebylo, docházelo by ke vzniku paradoxních situací, kdy de facto porušovatel (nahrávající uživatel) není dle práva postižitelný, zatímco poskytovatel platformy pro sdílení obsahu on-line ano. Soud prvního stupně tuto zásadní skutečnost opominul a vůbec neřeší, zda skutečně se jedná ze strany uživatele o protiprávní jednání či k nikoliv (tj. že ke sdílení veřejnosti byl uživatel oprávněn). Soudem provedená analýza naplnění podmínek dle § 47 odst. 1 AZ může nastoupit až v okamžiku, kdy je uzavřeno, že předmětný obsah zasahuje do práv autora, jinak nenaplnění podmínek tohoto zákonného ustanovení porušení či ohrožení práv nositele autorských práv nezakládá. Naplnění zmíněných podmínek pouze rozšiřuje počet subjektů, které za neoprávněný zásah do práv odpovídají. V tomto smyslu je nerozhodné, který z nároků uvedených v § 40 AZ žalobce uplatnil (zda pouze informační nárok či např. zdržovací); vůči žalované jako (jen) poskytovateli platformy pro sdělování obsahu on-line může být kterýkoliv z nich přiznán (vedle dalších) jen za splnění podmínky, že uživatel sděluje předmětný obsah veřejnosti neoprávněně, jinak by totiž poskytnutí žádaných informací o uživateli včetně např. jeho bankovního účtu a příjmech, které mu byly vyplaceny, bylo protizákonné. Soud prvního stupně podle žalované také nezohlednil, že uživatel jí udělil licenci k veškerému obsahu nahranému na platformu tím, že odsouhlasil smluvní podmínky žalované při vytváření svého kanálu na YouTube. Právní úprava transponující čl. 17 Směrnice 2019/790 je určena jen pro případy, kdy oprávnění nebylo vůbec uděleno.

11. Žalovaná je přesvědčena, že i kdyby aplikace § 47 an. AZ nebyla předčasná, soud prvního stupně v napadeném rozsudku aplikuje právní úpravu nesprávně. Žalovaná totiž má za to, že, jak plyne i z odborné literatury, vynaložila nejlepší úsilí k získání oprávnění ke sdělování obsahu, neboť uživatel, který jí udělil k videoklipu licenci se před jeho nahráním na platformu zavázal, že na ni nenahraje žádný obsah porušující práva třetích stran. Přitom sám žalobce neposkytl žalované dostatečně odůvodněné oznámení, které by jí umožnilo posoudit, že obsah byl na platformu nahrán neoprávněně. Po žalované nelze žádat, aby se stavěla do pozice inkvizitora a z vlastní iniciativy vyhledávala důkazy o tom, kdo je oprávněn disponovat s příslušnými právy k dílu. Naopak je úlohou nositele práv, aby prokázal, že uživatel nenahrál obsah na platformu po právu (viz bod 116 odůvodnění rozhodnutí SDEU ve spojených věcech C -682/18 a C -683/18

YouTube x Cyando). Teprve ve chvíli, kdy poskytovatel obdrží relevantní informace, z nichž je zjevné, že sdělování příslušného obsahu veřejnosti je neoprávněným zásahem či ohrožením práva, je povinen vyvinout nejlepší úsilí k získání oprávnění ve smyslu § 47 odst. 1 AZ. Přitom je vždy nutno posoudit konkrétní okolnosti každého případu a zohlednit rovněž zásadu proporcionality. Cílem transponované právní úpravy totiž není absolutní upřednostnění zájmů tvrzených nositelů práv, ale vytvoření přiměřené rovnováhy mezi zájmy a právy všech jednotlivých účastníků digitálního ekosystému, tj. nositelů práv, poskytovatelů i uživatelů platform. Žalovaná jako poskytovatel je přitom povinna vystupovat vůči jednotlivým druhům účastníků nestranně a poměřovat jak případná práva nositelů, tak soukromí a svobodu projevu svých uživatelů. V projednávaném případě žalovaná na základě žalobcem poskytnutých informací a podkladů (k jejichž nezávislému zjišťování není oprávněna ani povinna) nemohla videoklip trvale zneprístupnit.

12. V další části odvolání žalovaná dovozuje, že z provedených důkazů plyne, že v předmětném videoklipu se jedná o umělecké výkony vytvořené společně při provedení téhož díla vícero výkonnými umělci - členy uměleckého tělesa. Pro tyto případy za účelem zjednodušení jednání vůči třetím osobám stanoví autorský zákon v § 68 pravidlo, že výkonné umělce zastupuje umělecký vedoucí tělesa jako jejich společný zástupce. Toto zastoupení vzniká přímo ze zákona, nevyžaduje jakýkoliv konstitutivní akt ze strany členů uměleckého tělesa a zároveň je nelze vyloučit, ale jen modifikovat, tj. písemnou dohodou většiny členů tělesa určit jinou osobu společným zástupcem. To se však v projednávaném případě nestalo. Žalovaná konstatuje, že v průběhu prvostupňového řízení nevyplývalo, že právě žalobce je oprávněn zastupovat členy uměleckého tělesa při nakládání s jejich právy výkonných umělců. Samotné zjištění, že i žalobce ve videoklipu podává umělecký výkon, nezakládá podle žalované bez dalšího jeho aktivní věcnou legitimaci v tomto sporu či neoprávněnost sdělování videoklipu veřejnosti. Naopak z předložených důkazů se lze domnívat, že uměleckým vedoucím (a má na starosti produkci a je držitelem domény pcq.cz) hudebního tělesa PCQ je [jméno] [příjmení], jak soud nejprve konstatuje mezi zjištěními z provedených důkazů (bod 8, 12 a 17 odůvodnění napadeného rozsudku), aby pak v rozporu s těmito zjištěními uzavřel, že důkazy pro závěr, že je [jméno] [příjmení] uměleckým vedoucím PCQ nebyly předloženy. Pro závěr, že pan [příjmení] je (byl) uměleckým vedoucím svědčí podle žalované i další skutečnosti, např. ta, že je to právě on, kdo jako jediný v uskupení zůstal i po výměně zbytku členů kvarteta nebo ta, že je již od roku 2013 jediným jednatelem společnosti PCQ, s.r.o., která je spojena s obchodní činností kvarteta a je také již od roku 2011 držitelem doménového jména pcq.cz, pod nímž jsou provozovány internetové stránky tohoto hudebního seskupení. Pan Zvěřina je také vlastníkem české národní ochranné známky č. 327262 ve znění PCQ. Konečně pro závěr, že p. [příjmení] není jen řadovým výkonným umělcem v rámci kvarteta PCQ, svědčí i přebal bookletu předložený žalobcem, na němž je uvedeno, že má na starosti produkci, stejně jako výpověď jednoho z původních členů kvarteta, který je opustil společně se žalobcem, v rozhovoru z webu klasikaplus.cz, který předložila žalovaná, kde uvedl, že p. [příjmení] je osobou, které náleží právo k ochranné známce a veškerému majetku kvarteta.

13. Podle žalované však, i kdyby žalobce byl oprávněn nakládat s příslušnými výkony, neměl soud prvního stupně nekriticky přejmout žalobcovu tvrzení, že ke zveřejnění videoklipu neudělil souhlas, neboť to je v rozporu s tím, co plyne z předložených důkazů. Ze samotného videoklipu je totiž zjevné, že se nejedná o amatérskou nahrávku určenou pro domácí archiv, ale o produkčně náročné a nákladné dílo, jehož hlavním účelem byla právě jeho publikace, a zřejmě i komercializace. V bookletu ke klipu se také hovoří o „úspěchu videoklipu Phantom of the Opera, který otevřel PCQ dveře do metodického světa muzikálů“. Žalobce tedy o zveřejnění v době, kdy bylo příslušné CD vydáno, o zveřejnění videoklipu věděl. Z výše zmíněného rozhovoru s členem tělesa PCQ plyne rovněž to, že ostatní členové kvarteta měli minimálně značnou část doby, kdy byl videoklip na kanálu uživatele uveřejněn, k tomuto kanálu přístup.

14. Žalovaná se v odvolání rovněž vymezuje proti závěru soudu prvního stupně o tom, že, „navedla“ žalobce k podání žaloby proti p. [příjmení]. V oznámení o podání protinávrhu proti odstranění obsahu z platformy však žalovaná neoznámila žalobci, že to byl p. [příjmení], kdo tento protinávrh podal, ale, „jen“ uvedla zobrazované jméno uživatele, který video nahrál (PCQ) a přeposlala žalobci doslovné znění zprávy, kterou odeslal p. [příjmení], včetně toho, jak se v této zprávě podepsal, když tuto zprávu ji pochopitelně nepřísluší při přeposlání měnit a nemá ani povinnost ověřovat pravdivost jejího obsahu. K poznámce soudu prvního stupně o tom, že žalovaná požaduje po žalobci, aby, „lovil“ mezi potenciálně žalovatelnými osobami, žalovaná uvádí, že jednak takový požadavek nikdy nevznesla, jednak tato poznámka svědčí o nepochopení pozice žalované ze strany soudu. Žalovaná přece neodmítá požadované informace sdělit z důvodu své liknavosti či z důvodu, že by s ním byly spojeny náklady, ale proto, že v současném řízení nebylo prokázáno porušení či ohrožení práv žalobce, které je nezbytnou zákonnou podmínkou pro úspěch jeho nároku. Pokud by příslušné informace sdělila pouze proto, že jimi disponuje, a že jejich sdělení je levnější než její procesní obrana v tomto řízení, zcela zásadně by tím zasáhla do soukromí a práv uživatele.

15. Z uvedených důvodů žalovaná navrhuje, aby odvolací soud napadený rozsudek změnil na zamítavý nebo aby ho zrušil a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

16. Žalobce ve vyjádření k odvolání shrnuje, že se již od prvotní žádosti o odstranění obsahu ze dne 30. 1. 2023 adresované žalované, snaží zjistit totožnost osoby, která protiprávní obsah do služby nahrála. Žalovaná mu tyto údaje odmítá sdělit, dokud žalobce neprokáže, že k neoprávněnému zásahu do jeho práv skutečně dochází. Žalobce si klade řečnickou otázku, jak má tomuto požadavku vyhovět, aniž by znal totožnost osoby, která do jeho práv zasahuje. Jelikož v důsledku uvedeného nemá žalobce možnost domáhat se svých práv po osobě, která videoklip na YouTube nahrála, uplatňuje své nároky proti poskytovateli služby pro sdílení obsahu online, který je ostatně dle § 18 odst. 2 AZ sám uživatelem díla nahraného do této služby. Jakkoliv se žalovaná snaží vtěsnat do postavení jakéhosi prostředníka, který nemá nad sdělovaným obsahem kontrolu, nemůže se zprostit odpovědnosti za neoprávněné sdělování předmětu ochrany, aniž by naplnila liberační důvody dle § 47 AZ. Jak bylo v řízení prokázáno, žalovaná nesplnila ani absolutní minimum a do dnešního dne neodkryla totožnost osoby, která protiprávní obsah do služby nahrála a v důsledku této pasivity se sama stala odpovědnou za neoprávněné sdělování předmětného videoklipu. Dále žalobce shrnuje skutkové okolnosti věci (komunikaci mezi účastníky řízení) v časové ose, do níž doplňuje rozhodné skutečnost, které v ní chybí, tj. zejména skutečnost, že žalovaná ani po doručení zamítavého rozsudku, v němž bylo konstatováno, že p. [příjmení] není tím, kdo videoklip na YouTube nahrál (a nemůže tedy ani žádat jeho navrácení po smazání), nesdělila žalobci, kdo tímto uživatelem je a zejména klip znovu zpřístupnila a ponechala ho přístupný dodnes.

17. K argumentům žalované z odvolání žalobce dále uvádí, že soud prvního stupně se mohl těžko zabývat otázkou, zda samotný uživatel videoklipu jeho sdělováním veřejnosti zasahuje do práv žalobce či nikoliv, když ani on nemá informace o tom, kdo videoklip do služby nahrál. Odpověď na tuto otázku je totiž předmětem tohoto sporu a má ji, jak konstatoval soud prvního stupně, k dispozici jen žalovaná. Je sice pravda, že žalovaná nemá obecnou dohledovou povinnost nad obsahem nahraným na její platformě, ale jakmile se o zásahu dozví, musí jej náležitě přezkoumat a nemůže stát v cestě účinnému vymáhání práv třetí osoby. Chrání-li pak totožnost svého uživatele a staví se do role jakéhosi jeho štítu, přijímá spoluodpovědnost za porušování autorských práv. Soud se tedy nemohl zabývat otázkou zásahu do práv žalobce ze strany uživatele, ale zabýval se otázkou zásahu ze strany žalované, která postavila svou obranu na tvrzení, že je oprávněným uživatelem videoklipu, protože k jeho užití nabyla licenci. To prokazovala doložením všeobecných smluvních podmínek (dále jen, „VSP“), které musí odsouhlasit každý uživatel před nahráním jakéhokoliv obsahu. Jelikož předložené VSP nebyly součástí konkrétní smlouvy, neměl soud nabytí licence za prokázané a vyzval žalovanou

k doplnění důkazů, což žalovaná nebyla schopna, takže své důkazní břemeno ve vztahu k nabytí licence neunesla a soud se proto zaměřil na posuzování liberačních důvodů dle § 47 odst. 1 AZ a správně uzavřel, že žalovaná neprokázala, že vynaložila nejlepší úsilí k získání oprávnění a nepostupovala v souladu s vysokými odpovědnými standardy odborné péče. Svědčí o tom její postup po obdržení vyjádření p. [příjmení], s nimiž se spokojila za účelem opětovného zpřístupnění videoklipu, byť bylo pravomocně rozhodnuto o tom, že on není tím, kdo videoklip na platformu nahrál. Oprávnění nahrávat obsah na kanál YouTube mají kromě vlastníka kanálu i další osoby - např. správce nebo editor kanálu. Jedině žalovaná ví, která z těchto osob závadný obsah do služby nahrála a jedine se součinností žalované se osoba nahlašující zásah do autorských práv může domoci spravedlnosti. Žalobce přitom zdůrazňuje, že přes nepochopitelnou pasivitu žalované žádá od ní touto žalobou pouze sdělení informací o tom, kdo předmětný videoklip na službu nahrál a jaké příjmy z toho inkasoval.

18. K tvrzením žalované o nedostatku aktivní legitimace žalobce v této věci žalobce uvádí, že [jméno] [příjmení] se za uměleckého vedoucího tělesa PCQ označil na webu sám, a to až poté, kdy založil umělecké těleso nové s novými členy, které v rozporu s právy původních členů pojmenoval stejně. Ovšem v období vzniku videoklipu, který je předmětem tohoto řízení, uměleckým vedoucím nebyl a nikdo s ním takto nejednal. V té době totiž těleso PCQ žádného uměleckého vedoucího nemělo, všichni si (jak je u kvarteta přirozené) byli rovni. Funkce uměleckého vedoucího jednoduše neexistuje, dokud si její členové nezvolí, o zákonném zastoupení tedy nelze mluvit. Tento závěr zastává i doktrína, podle níž: „Z § 68 AZ nelze vyvodit pro členy uměleckého souboru zákaz jednat bez zastoupení; nejde tedy o ztrátu způsobilosti k právním jednáním při nakládání s právy k uměleckým výkonům, nýbrž jen o možnost jednat prostřednictvím zákonného zástupce. ... Umělci sdružení do uměleckého tělesa společného zástupce mít nebudou, pokud tuto funkci nekonstituují - ze žádného právního předpisu taková povinnost nevyplývá - či ani jinak společného zástupce neurčí (zejména u menších hudebních skupin).“ Ovšem bez ohledu na (ne) existenci společného zástupce výkonných umělců sdružených do uměleckého tělesa platí, že se každý člen může domáhat ochrany ve vztahu ke svému uměleckému výkonu. Neexistuje spoluautorství uměleckých výkonů a vždy se jedná o množinu samostatných uměleckých výkonů požívajících samostatné ochrany.

19. S ohledem na výše uvedené žalobce navrhl, aby byl napadený rozsudek odvolacím soudem potvrzen a žalobci byla přiznána náhrada nákladů odvolacího řízení.

20. V následné replice žalovaná odmítá tvrzení žalobce, že mu brání ve vymáhání jeho práv. Opakuje, že je to žalobce, kdo z povahy věci sám disponuje podrobnými informacemi o právních poměrech videoklipu a osobách zajišťujících jeho sdělování veřejnosti. Celé toto řízení je přitom zapříčiněno sporem mezi bývalými členy uměleckého tělesa PCQ, do kterého je žalovaná nyní vtahována. Ze skutkového stavu plyne, že žalobce a ostatní členové pro účely videoklipu podali své umělecké výkony, a že produkci kvarteta zajišťoval člen [jméno] [příjmení]. Výkony byly podány právě za účelem vytvoření videoklipu a jeho následného sdělování veřejnosti, tedy společného užívání všech předmětů ochrany v něm obsažených. Tvrzení žalobce, že nikdy neudělil souhlas se sdělováním videoklipu (a svého výkonu) veřejnosti, je tedy v rozporu se zjištěným skutkovým stavem. Od svého nahrání na YouTube v roce 2017 byl videoklip sdělován řadu let veřejnosti s plným žalobcovým vědomím, všichni členové PCQ měli k YouTubeovému kanálu přístup, jak plyne z rozhovoru s členem tělesa na klasikaplus.cz. Žalobce tedy zřejmě musí vědět, jaká osoba sdělování klipu veřejnosti na YouTube zajišťuje. Mímoto byl žalobce naveden na osobu PCQ, s.r.o. jako pasivně legitimovaný subjekt rozsudkem Městského soudu v Praze v související věci. Soud prvního stupně na jednání 14. 4. 2025 konstatoval, že v jeho databázi je vedena žaloba proti společnosti PCQ, s.r.o., ale řízení o ní bylo zastaveno kvůli nezaplacení soudního poplatku. Není tedy pravda, že žalobce bezvýsledně pátrá po osobě, vůči níž by mohl uplatňovat svá práva, nýbrž se sám rozhodl v tomto uplatňování nepokračovat. Smyslem ochrany vycházející z čl. 17 Směrnice 2019/790 je postihnout situace, kdy zjevně neoprávněná osoba sdělí

veřejnosti dílo jeho nahráním na platformu, za což při splnění dalších podmínek může nést odpovědnost i poskytovatel předmětné služby. To ale není případ této věci, neboť skutkový stav spíše indikuje závěr, že videoklip byl na YouTube nahrán oprávněně. Žalované nemůže být ukládána povinnost vyšetřovat možné následně vzniklé interní spory mezi členy tělesa. Je to právě žalobce, kdo musí dodat poskytovateli služby takové informace, na základě kterých může podniknout předmětné kroky. Následně žalovaná opakuje svou argumentaci o tom, že pokud není v řízení zjištěno, že k nahrání klipu na platformu došlo ze strany uživatele neoprávněně, nemůže být dána ani její odpovědnost za nesplnění podle § 18 odst. 2 AZ s omezeními podle § 47 odst. 1 AZ, setrvává také na svém stanovisku, že [jméno] [příjmení] nebyl ani v době nahrání videoklipu na YouTube jen řadovým členem uskupení PCQ.

21. Odvolací soud přezkoumal z podnětu podaného odvolání napadený rozsudek včetně řízení, které jeho vydání předcházelo (§ 212, § 212a odst. 1, 5 o. s. ř.), a dospěl k závěru, že odvolání žalované není důvodné.

22. V první řadě odvolací soud konstatuje, že skutková zjištění soudu prvního stupně považuje za správná, proto v tomto ohledu na odůvodnění napadeného rozsudku odkazuje. Zejména jde o skutkový (a částečně i právní) závěr (jediný konkrétně odvoláním zpochybněný, když jinak je odvolacím důvodem v podstatě jen nesprávné právní posouzení věci), uvedený především v bodě 45 odůvodnění napadeného rozsudku, že v řízení nebylo prokázáno, že by [jméno] [příjmení] byl v době, kdy byl předmětný videoklip pořízen a umístěn na Youtube, uměleckým vedoucím kvarteta v původním složení ([příjmení], [příjmení], [příjmení], [příjmení]) ve smyslu § 68 odst. 1 AZ. Byť z některých důkazů plyne, že, jak poukazuje žalovaná, p. [příjmení] měl na starosti některé záležitosti kvarteta (např. produkci) a byl držitelem domény pcq.cz, nelze z toho automaticky dovodit, že byl v postavení podle § 68 odst. 1 AZ u pouze čtyřčlenného hudebního uskupení v původním složení (na rozdíl od současného složení, kde se p. [příjmení] na jím spravovaném webu přímo za uměleckého vedoucího označuje). Výše zmíněné odvolací soud v reakci na odvolací námítky žalované zdůrazňuje přesto, že ani v opačném případě (tj. že by p. [příjmení] uměleckým vedoucím ve smyslu zmíněného ustanovení byl) by to nemělo za následek ztrátu osobnostních a majetkových práv každého jednotlivého člena kvarteta (vč. žalobce) jako výkonného umělce, neboť i v takovém případě by p. [příjmení] byl, jen“ jejich zástupcem s povinností jednat jejich jménem a na jejich účet (§ 68 odst. 1 věta první AZ), a to nejspíše jen po dobu, kdy toto uskupení fungovalo v tomto složení, resp. po dobu, po kterou jeho členové zastoupení p. [příjmení] akceptovali, což se od rozpadu kvarteta a zahájení kroků tří bývalých členů proti p. [příjmení] dá s jistotou vyloučit. S ohledem na výše uvedené tedy odvolací soud uzavírá, že žalobce jako nositel autorských práv výkonného umělce je oprávněn (aktivně legitimován) domáhat se ochrany svých práv (to, že by byl uměleckým vedoucím tělesa on sám žalobce ani netvrdí, přičemž práv nikoho jiného než sebe samého se také v tomto řízení nedomáhá) všemi prostředky, které mu autorský zákon poskytuje, tedy uplatnit, mimo jiné, i tzv. informační nárok podle § 40 odst. 1 písm. c) AZ, pokud jsou splněny všechny jeho níže popsané podmínky.

23. Odvolací soud k ustanovení § 40 odst. 1 písm. c) AZ obecně konstatuje, že toto je, stejně jako podobné ustanovení § 3 zákona č. 221/2006 Sb., o vymáhání práv z průmyslového vlastnictví a ochraně obchodního tajemství (dále jen, „ZVPPV“), transpozicí článku 8 směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2004/48/ES ze dne 29. dubna 2004, o dodržování práv z duševního vlastnictví (dále jen, „Směrnice 2004/48/ES“), které stanoví povinnost členských států zajistit, aby v souvislosti s řízením o porušení práva duševního vlastnictví a na základě zdůvodněné a přiměřené žádosti navrhovatele mohly příslušné soudní orgány nařídit, že informace o původu a distribučních sítích zboží či služeb, kterými je porušováno právo duševního vlastnictví, musí poskytnout porušovatel nebo každá jiná osoba, která prokazatelně a v obchodním měřítku držela zboží porušující právo, užívala služby porušující právo, poskytovala služby používané při činnostech porušujících právo nebo byla označena některou z těchto osob jako účastník na

výrobě, zpracování nebo distribuci zboží či poskytování služeb. § 40 odst. 1 písm. c) AZ dává právo autorovi, stejně jako výkonnému umělci, (§ 74 AZ) do jehož práva bylo neoprávněně zasazeno nebo do jehož práva hrozí neoprávněný zásah, domáhat se sdělení v něm uvedených údajů, týkajících se, stručně řečeno, výlučně souvislostí s neoprávněným užitím spojených, a to (jen) vůči osobě, která do jeho práva neoprávněně zasáhla nebo je neoprávněně ohrozila, nebo vůči osobě, která je osobou s neoprávněným užitím díla spjatou některým ze způsobů uvedených v § 40 odst. 1 písm. c) bod 1. - 5., tj. podle bodu 3. i vůči osobě, která poskytuje nebo poskytovala za účelem přímého nebo nepřímého hospodářského nebo obchodního prospěchu službu užívanou při činnostech, které neoprávněně zasahují do práva autora (výkonného umělce) nebo je neoprávněně ohrožují. Za takovou osobu lze po novele AZ provedené zákonem č. 429/2022 Sb., s účinností od 5. 1. 2023 přímo považovat i poskytovatele služby pro sdílení obsahu online podle § 46 odst. 1 AZ, bylo-li dílo nahráno uživatelem takové služby (viz novelou provedeného doplnění věty druhé do stávajícího § 18 odst. 2 AZ), přičemž na rozdíl od předchozí úpravy /do 4. 1. 2023 včetně/, kdy závěr o odpovědnosti poskytovatele služby závisel zejména na hodnocení soudů /jež se ustálily v názoru, že vedle uživatele je odpovědný, zjednodušeně řečeno, také jedine ten, který vybočil z mezí tzv. bezpečného přístavu, „safe harbour“ /viz např. rozhodnutí Soudního dvora Evropské unie ve věci C -610/2015 PIRATE BAY/, jímž je chráněn, pokud pouze pasivně poskytuje prostor pro ukládání cizího obsahu, který není povinen sám kontrolovat ani vyhledávat, a v případě, že se kvalifikovaně dozví o jeho protiprávnosti, adekvátně rychle a účinně na to reaguje, tj. obsah odstraní), je po novele specifikace tohoto poskytovatele uvedena, „bez dalšího“ přímo v zákoně s tím, že jeho odpovědnost je omezena (jen) v případě splnění podmínek uvedených v § 47 odst. 1 až 4 AZ, přičemž podle odst. 5 se poskytovatel služby pro sdílení obsahu nemůže dovolat omezení odpovědnosti za ukládání obsahu informací poskytovaných uživatelem podle zákona o některých službách informační společnosti.

24. Z uvedeného je zřejmé, jak správně poukazuje žalovaná, že odpovědnost žalované jako poskytovatele služby pro sdílení obsahu online (§ 46 odst. 1 AZ) je s odpovědností (v tomto případě neznámého nebo nejistého) uživatele této služby, který předmětný klip jejím prostřednictvím sdílel veřejnosti (§ 18 odst. 2 věta druhá AZ) spjata (ať již podle výše popsané předchozí úpravy /do 4. 1. 2023, kde je s ní spjata více, či současné právní úpravy, kde je s ní spjata již méně) a zejména, že k uložení informační povinnosti je možno vůči kterékoliv ze shora uvedených povinných osob přistoupit jen v případě, že do autorských práv výkonného umělce bylo neoprávněně zasazeno nebo zásah hrozí (k tomu srov. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 15. srpna 2012, č. j. 3 Cmo 403/2010-195, týkající se informační povinnosti dle ZVPPV, který je z důvodů výše uvedené transpozice Směrnice 2004/48/ES do českého právního řádu použitelný i pro informační povinnost dle § 40 AZ, jehož právní věta zní: „Smyslem ustanovení § 3 zákona č. 221/2006 Sb. je, aby bylo pro všechny oprávněné osoby zákonem zakotveno právo žádat po konkrétních subjektech, které se nějakým způsobem podílejí na porušování práv z průmyslového vlastnictví, informace o původu a distribučních sítích zboží či služeb, jimiž jsou práva porušována.“ /ztučení textu doplněno odvolacím soudem).

25. Po aplikaci výše uvedených závěrů na projednávaný případ odvolací soud konstatuje, že ačkoliv se soud prvního stupně v odůvodnění napadeného rozsudku výslovně nezabýval nutnou výchozí otázkou existujícího či hrozícího porušení práv žalobce jako výkonného umělce, z jeho rozhodnutí je zřejmé, že uzavřel, že k porušení došlo/stále dochází. Pokud totiž soud prvního stupně (správně) konstatoval, že k oprávněnému sdělování předmětného videoklipu veřejnosti by byl nutný předchozí souhlas všech 4 výkonných umělců (tedy mj. i žalobce), jejichž umělecký výkon je na něm zachycen, udělený uživateli, který na Youtube předmětný klip vložil, přičemž žalobce tvrdí (což postačuje, neboť nemůže prokázat negativní skutečnost), že souhlas nikomu neudělil, pak lze mít výchozí předpoklad pro možnost uložení informační povinnosti žalované spočívající v existenci porušení či (alespoň) hrozbě porušení práva žalobce za splnění. I když odvolací soud považuje za logický žalovanou zdůrazňovaný závěr, že předmětné video bylo

vytvořeno s komerčním záměrem všech čtyř původních členů kvarteta (který však podle jejich tvrzení nebyl naplněn, když veškeré příjmy inkasoval p. [příjmení]) a že na Youtube, „viselo“ po dobu šesti let bez jakýchkoliv problémů, jen z těchto skutečností nelze udělení souhlasu žalobcem (neznámému) uživateli, který na Youtube tento klip vložil, se sdělováním předmětného videa dovodit.

26. Z výše uvedeného pak plyne, že žalovaná by se mohla uložení informační povinnosti ubránit jen tak, že by

- v režimu úpravy účinné do 4. 1. 2023 (tj. za období od zveřejnění klipu 17. 12. 2017 do 4. 1. 2023) tvrdila a prokázala, že nevybočila z mezí safe harbour, protože na žalobcovo oznámení adekvátně rychle a účinně reagovala tak, že obsah natrvalo (resp. do získání práv k jeho sdílení) odstranila. To ovšem žalovaná neprokázala, protože sice reagovala obratem na první žalobcovu žádost, ale poté, kdy byla p. [příjmení] podána žádost o opětovné zveřejnění klipu, byl tento na Youtube vrácen, a zejména nebyl znovu odstraněn ani poté, kdy bylo soudem pravomocně rozhodnuto, že p. [příjmení] není uživatelem, který tento klip na Youtube umístil, a který tedy mohl účinně požádat o jeho vrácení tamtéž. Je tedy nutno uzavřít, že žalovaná z mezí bezpečného přístavu vybočila, a proto jí lze informační povinnost uložit, neboť za neoprávněné sdílení předmětného videoklipu ve výše vymezeném období spolu s uživatelem služby odpovídá.

- v režimu úpravy účinné od 5. 1. 2023 (tj. od 5. 1. 2023 dále) tvrdila a prokázala, že učinila vše, co od ní jako od velmi významného poskytovatele služby pro sdílení obsahu online, lze požadovat, aby byla vyloučena její nyní již přímá odpovědnost (§ 18 odst. 2 věta druhá AZ) za neoprávněné sdělování díla veřejnosti, tj. prokázala by, že naplnila liberační důvody dle § 47 odst. 1 a 2 AZ. Odvolací soud se přitom ztotožňuje s tím, že nepostačuje odkaz žalované na údajně podepsané (v konkrétní podepsané podobě ovšem nedoložené) všeobecné podmínky, v nichž se každý uživatel zavazuje k tomu, že nebude sdílet obsah, k němuž nemá oprávnění. Pro úspěch své obrany by žalovaná musela tvrdit a prokázat, že od konkrétního uživatele, který na Youtube předmětný videoklip vložil, vyžádala a disponuje souhlasem k jeho sdílení od žalobce, což se jí přes poučení soudem nepodařilo, takže podle odvolacího soudu nelze uzavřít, že učinila vše, aby byla ochráněna práva nositelů práv podle AZ, resp. Směrnice 2004/48/ES, naopak je nutno uzavřít, že jí i za období od 5. 1. 2023 dále informační povinnost lze uložit, neboť za neoprávněné sdílení předmětného videoklipu spolu s uživatelem služby odpovídá.

27. S ohledem na vše výše uvedené tedy odvolací soud uzavírá, že ačkoliv je projednávaný případ neobvyklý, když většinou nositelé autorských práv žádají od poskytovatelů služby pro sdílení obsahu online informace o uživateli, kteří neoprávněně sdílejí obsah na různých platformách, protože jejich identitu nelze jinak zjistit (protože používají různé přezdívky, anonymní účty apod.), zatímco v tomto případě je z obsahu spisu, resp. i z rozhodnutí v související věci, již velmi pravděpodobné, že uživatelem, který předmětné video na Youtube vložil, je zřejmě společnost PCQ, s.r.o., která konkrétní Youtube kanál spravuje, nelze s ohledem na zmíněná specifika žalobě o uložení informační povinnosti nevyhovět, když bylo zjištěno, že žalovaná za sdílení neoprávněně sdíleného obsahu odpovídá, jak výše zdůvodněno. To platí i v situaci, že žalobce nepokračoval v řízení proti PCQ, s.r.o., neboť je jen na něm, jaký postup k ochraně svých práv zvolí.

28. Jelikož odvolací soud shledal závěr soudu prvního stupně o tom, že byly naplněny všechny zákonné předpoklady pro uložení žádané informační povinnosti žalované, věcně správným, byl napadený rozsudek, včetně správného nákladového výroku, podle § 219 o. s. ř. potvrzen.

29. O náhradě nákladů odvolacího řízení bylo rozhodnuto podle § 224 odst. 1 a § 142 odst. 1 o. s. ř. tak, že náhrada byla přiznána zcela úspěšnému žalobci. Přiznané náklady tvoří odměna zástupce za tři úkony právní služby (vyjádření k odvolání, nahlížení do spisu dne 1. 10. 2025 a účast na jednání 2. 3. 2026) à 3 700 Kč, tři režijní paušály k těmto úkonům à 450 Kč a 21% DPH ze

součtu těchto položek (12 450 Kč), tj. 2 614,50 Kč Celkem tak žalobci náleží náhrada nákladů odvolacího řízení ve výši 15 064,50 Kč.

30. Povinnost zaplatit náhradu nákladů odvolacího řízení k rukám zástupce žalobce byla žalované uložena podle § 149 odst. 1 o. s. ř., lhůta k zaplacení byla určena dle § 160 odst. 1 o. s. ř.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze do dvou měsíců ode dne jeho doručení podat dovolání k Nejvyššímu soudu prostřednictvím soudu prvního stupně, a to za podmínek uvedených v § 237 o. s. ř. Přípustnost dovolání (§ 237 - § 238a) o. s. ř. je oprávněn zkoumat jen dovolací soud.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá toto vykonatelné rozhodnutí, může se oprávněný domáhat soudního výkonu rozhodnutí nebo podat návrh na provedení exekuce.

Praha 2. března 2026

JUDr. Gabriela Kučerová
předsedkyně senátu